

Sygn. I C 1435/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Koczyńska
Protokolant:	stażysta Ewa Lis

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W.

przeciwko D. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 865,36 zł (osiemset sześćdziesiąt pięć złotych trzydzieści sześć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 434,61 zł (czteryście trzydzieści cztery złote sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 81,44 zł (osiemdziesiąt jeden złoty czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 1435/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 19 listopada 2014 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej D. B. kwoty 865,36 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 434,61 zł od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, pozwana zawarła z powodem umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej nr (...) w ramach którego pozwana otrzymała limit w wysokości 500 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty limitu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami generowanymi do pozwanego na podstawie zawartej umowy. Pomimo wezwań i monitów pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty. W związku z tym po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem uprawomocnienia się oświadczenia o wypowiedzeniu umowy tj. w dniu 30 sierpnia 2014 r. Wskazana w pozwie kwota stanowi sumę roszczenia z tytułu kapitału oraz odsetek, kosztów prowizji i opłat żądanych obok roszczenia głównego. Powód nie dokonał kapitalizacji odsetek, ale na podstawie zawartej umowy naliczane są odsetki umowne od wykorzystanego limitu kredytowego tj. od kwoty niespłaconego kapitału, przy czym jako datę

początkową naliczania odsetek powód wskazał dzień zawarcia umowy z uwagi na odnawialny charakter zobowiązania. Wobec braku terminowej spłaty należności przez pozwaną powód wypowiedział umowę, a następnie wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Łączna wysokość zadłużenia na dzień 26 września 2014 r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku i wynosi: 434,61 zł tytułem kapitału, 88,94 zł tytułem odsetek za okres od 15 kwietnia 2009 r. do dnia wystawienia wyciągu bankowego i 341,81 zł tytułem zwrotu kosztów (pozew k. 2-6 akt).

W dniu 8 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał postanowienie, w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości (postanowienie k. 8 akt).

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu powód potrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu opłat notarialnych w kwocie 34,44 zł (pozew k. 12-13 akt).

Powód do pozwu dołączył umowę oraz rozliczenie, na podstawie którego dochodzi należności z pozwu (umowa k. 23-36 akt, wypowiedzenie umowy k. 38 akt, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 37 akt).

Pismem procesowym z dnia 26 listopada 2015 r. pozwana D. B. nie kwestionując zasadności roszczenia, wносиła o rozłożenia dochodzonej pozwem kwoty na raty (pismo k. 56 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2009 r. D. B. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej nr (...) (dowód: kserokopia umowy k. 23-24 akt.).

W umowie z dnia 15 kwietnia 2009 r. Bank przyznał D. B. limit kredytowy w kwocie 500 zł. Zgodnie z §5 pkt 4 umowy brak spłaty minimalnej w terminie określonym w wyciągu powoduje naliczanie odsetek od kapitału przeterminowanego. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (dowód: kserokopia umowy k. 23-24 akt).

Następcą prawnym (...) Bank S.A. jest (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dowód: odpis KRS k. 16-22 akt).

Wobec zaprzestania przez pozwaną spłaty limitu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami generowanymi na podstawie zawartej umowy kredytu, Bank wypowiedział umowę z dniem 30 sierpnia 2014 r.. Wobec braku terminowej spłaty należności przez pozwaną, powód wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Łączna wysokość zadłużenia na dzień 26 września 2014 r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku i wynosi: 434,61 zł tytułem kapitału, 88,94 zł tytułem odsetek za okres od 15 kwietnia 2009 r. do dnia wystawienia wyciągu bankowego i 341,81 zł tytułem zwrotu kosztów (dowód: wypowiedzenie umowy k. 38 akt, wyciąg z ksiąg bankowych k. 37akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiściła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 19 listopada 2014 r. do spłaty pozostała kwota 434,61 zł tytułem kapitału, 88,94 zł tytułem odsetek za okres od 15 kwietnia 2009 r. do dnia wystawienia wyciągu bankowego i 341,81 zł tytułem zwrotu kosztów. Należności tej pozwana do chwili obecnej nie uiściła, chociaż nie kwestionowała prawidłowości jej wyliczenia (pismo pozwanej k. 56 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-6, 12-13 akt, kserokopii: odpisu KRS k. 16-22 akt, umowy limitu kredytowego k. 23-24 akt, listy operacji k. 25-34 akt, regulaminu k. 35-36 akt, wypowiedzenia umowy k. 38-41 akt, wyciągu z ksiąg rachunkowych k. 37 akt pisma pozwanej k. 56 akt.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem i zasadności jej dochodzenia, gdyż w piśmie z 26 listopada 2015 r. nie podniosła żadnych zarzutów.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie była przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W umowie z dnia 15 kwietnia 2009 r. Bank przyznał D. B. limit kredytowy w kwocie 500 zł. Zgodnie z §5 pkt 4 umowy brak spłaty minimalnej w terminie określonym w wyciągu powoduje naliczanie odsetek od kapitału przeterminowanego. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Wobec zaprzestania spłacania przez pozwaną limitu kredytowego, Bank wypowiedział umowę z dniem 15 kwietnia 2009 r. Łączna wysokość zadłużenia na dzień 26 września 2014 r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku i wynosi: 434,61 zł tytułem kapitału, 88,94 zł tytułem odsetek za okres od 15 kwietnia 2009 r. do dnia wystawienia wyciągu bankowego i 341,81 zł tytułem zwrotu kosztów.

Z art 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 kc ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanej o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie. Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być

umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga (w;) Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c. jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie pozwana nie przedstawiła dowodu na potwierdzenie faktu, iż jest w stanie spełnić świadczenie w zadeklarowanych ratach. Pozwana nie wyjaśniła jaka jest jej sytuacja majątkowa, a tym samym uniemożliwiła Sądowi ocenę tego czy w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwana nie zapłaciła nawet w części należności dochodzonych pozwem. Taka postawa pozwanej również wskazuje na to, że należność rozłożona na zadeklarowane przez pozwaną raty nie będzie przez nią spłacana w przyszłości w ratach. W tej sytuacji, ze względu na dotychczasową postawę pozwanej, Sąd uznał za niecelowe rozłożenie należności na raty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, zgodnie z zasadą wyrażoną w trybie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Na koszty składają się: opłata sądowej, którą uiszczyła powód – 30 zł, koszty notarialne w kwocie 34,44 zł oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)